

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 11 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSO Małgorzata Małecka

Protokolant:p.o. stażysty W. F.

po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2015 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa L. P.

przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Komendanta Powiatowego Policji w S.

o zapłatę

1. Oddala powództwo,
2. Kosztami sądowymi od obowiązku uiszczenia których powód został zwolniony obciąża Skarb Państwa,
3. Nie obciąża powoda poniesionymi przez pozwanego kosztami zastępstwa procesowego,
4. Przyznaje od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w P.) na rzecz adwokata A. J. kwotę 4528 zł tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

/-/ Małgorzata Małecka

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 25 sierpnia 2014 r. powód L. P. wniósł pozew przeciwko Skarbowi Państwa – reprezentowanemu przez Komendanta Powiatowego Policji w S., domagając się zasądzenia od pozwanego kwoty 120.000 zł tytułem zadośćuczynienia i strat moralnych, nieotrzymanych dochodów oraz utraty wiary w sprawiedliwość. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 6 lutego 2009 r. funkcjonariusze z Komendy Powiatowej Policji w S. wystawili dokument potwierdzający nieprawdę tj. protokół tymczasowego zajęcia mienia ruchomego w wysokości 4.470 zł. W wyniku wystawienia tego protokołu, doszło do zatrzymania powyższej kwoty, należącej do członków rodziny powoda. Nadto podał, że funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w S. nie wykonali postanowienia z dnia 3 lutego 2009 r. wydanego przez Prokuraturę Rejonową wS., bowiem nie zwrócili mu zatrzymanych środków pieniężnych. W związku z powyższym, powód wniósł o zasądzenie tytułem zadośćuczynienia od pozwanego kwoty 40.000 zł, kwoty 50.000 zł za utratę nieotrzymanych dochodów wynikłą z gorszej edukacji synów powoda oraz kwoty 30.000 zł za utratę wiary w sprawiedliwość. (k. 1-4 akt).

Postanowieniem z dnia 31 października 2014r. Sąd zwolnił powoda od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości i ustanowił dla niego adwokata z urzędu (k. 29 akt).

W odpowiedzi na pozew z dnia 23 grudnia 2014 r. pozwany Skarb Państwa wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa według norm przepisanych. Pozwany podniósł, że roszczenie powoda jest całkowicie niezasadne, bowiem powód nie wykazał żadnej przesłanki odpowiedzialności Skarbu Państwa zarówno z tytułu odszkodowania jak i z tytułu zadośćuczynienia. Zdaniem pozwanego, skoro zatrzymane środki pieniężne należały do

członków rodziny powoda, tym samym powód nie posiada legitymacji do wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie. Nadto pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń objętych pozwem oraz że powód nie wykazał bezprawności działań funkcjonariuszy policji. Pozwany potwierdził, że w dniu 28 stycznia 2009 r. funkcjonariusze policji dokonali czynności przeszukania mieszkania zajmowanego przez powoda, zaś w dniu 29 stycznia 2009 r. przedstawiono powodowi zarzuty. Podczas przeszukania funkcjonariusze policji ujawnili u powoda szereg dokumentów i innych rzeczy, w tym pieniądze w kwocie 4.470 zł. Czynność przeszukania została zatwierdzona przez prokuratora. W dalszej kolejności pozwany wskazał, że w postanowieniu nakazano zwrócić zatrzymane pieniądze uprawnionemu, nie wskazując nazwiska osoby uprawnionej. Powód nie wniósł zastrzeżeń do czynności przekazania. Nadto w dniu 6 lutego 2009 r. funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w S. wykonali czynności z udziałem powoda. Zajętej kwoty nie zwrócono, bowiem dokonano jej zatrzymania na podstawie protokołu tymczasowego zajęcia mienia ruchomego. W dniu 11 lutego 2009 r. Prokuratura Rejonowa w S. wydała na wniosek pozwanego postanowienie o zabezpieczeniu majątkowym i kwota 4.470 zł została wpłacona do kasy Sądu Rejonowego w S.. Powód wniósł zażalenie na powyższe postanowienie, które Sąd Rejonowy w S. utrzymał w mocy. Pozwany wskazał także, że w dniu 19 grudnia 2011 r. Sąd Okręgowy w P. wydał wyrok skazujący powoda na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz zobowiązujący go do naprawienia szkody. Wyjaśnił także, że powód złożył także wniosek o zwrot pieniędzy objętych zabezpieczeniem oraz że postanowieniem z dnia 6 maja 2013 r. Sąd powyższy wniosek oddalił. Zdaniem pozwanego, odpowiedzialność odszkodowawcza na podstawie art. 417⁽¹⁾ § 2 kc może powstać dopiero wówczas, gdy podmiot zainteresowany uzyskaniem kompensacji wyczerpał tok instancji, a nadto uzyskał prejudykat stwierdzający wydanie prawomocnego orzeczenia z naruszeniem prawa. (k. 42-45 akt).

Na rozprawie w dniu 30 kwietnia 2015 r. powód podtrzymał swoje żądanie zasądzenia kwoty 120.000 zł, w tym: 40.000 zł za straty moralne i zadośćuczynienie, 50.000 zł za utratę dochodów synów powoda i 30.000 zł za utratę wiary w sprawiedliwość. Pełnomocnik powoda z urzędu wniósł o zastosowanie wobec powoda art. 102 kpc oraz o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, która do tej pory nie została uiszczona nawet w części i zwrotu kosztów dojazdu do Aresztu Śledczego w S. w wysokości 100 zł. (k. 106 akt).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 stycznia 2009 r. funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w S. dokonali przeszukania mieszkania zajmowanego przez powoda L. P.. W toku przeszukania ujawniono m.in. rzeczy w postaci środków pieniężnych w łącznej wysokości kwocie 4.470 zł.

W dniu 29 stycznia 2009 r. powód został przesłuchany i przedstawiono mu zarzut popełnienia przestępstw z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk na szkodę różnych instytucji.

W dniu 3 lutego 2009 r. Prokuratura Rejonowa w S. wydała postanowienie o zatwierdzeniu przeszukania przeprowadzonego w dniu 28 stycznia 2009 r. w lokalu należącym do L. P. i nakazała zatrzymane pieniądze zwrócić uprawnionemu.

W dniu 30 stycznia 2009 r. powód został przyjęty do Aresztu Śledczego w S. i na dzień 6 lutego 2009 r. nie posiadał środków pieniężnych na koncie depozytowym.

dowód: protokół przeszukania (k. 11 akt), spis i opis rzeczy (k. 10 akt), protokół z przesłuchania podejrzanego (k. 12 akt), postanowienie o zatwierdzeniu przeszukania (k. 13 i 48 akt), pismo z dnia 14 lutego 2014 r. (k. 15 akt).

W dniu 6 lutego 2009 r. funkcjonariusz Policji sporządził protokół tymczasowego zajęcia mienia ruchomego w postaci banknotów na łączną kwotę 4.470 zł. W dniu 9 lutego Komenda Powiatowa Policji w S. zwróciła się do Prokuratury Rejonowej w S. o wydanie postanowienia o zabezpieczeniu majątkowym wobec powoda na środkach pieniężnych w kwocie 4.470 zł.

Postanowieniem z dnia 11 lutego 2009 r. Prokuratura Rejonowa w S. postanowiła zabezpieczyć na mieniu podejrzanego L. P. grożącą mu karę grzywny i obowiązek naprawienia szkody poprzez przekazanie należących do L. P. pieniędzy w kwocie 4.470 zł do kasy Sądu Rejonowego w S.. Postanowieniu z dnia 11 lutego 2009 r. nadano klauzulę wykonalności.

Powód L. P. złożył zażalenie na postanowienie z dnia 11 lutego 2009 r.

Postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2009 r. Sąd Rejonowy w S. utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie wskazując m.in., że w trakcie dokonywania czynności zatrzymania pieniędzy L. P. nie podniósł żadnych zastrzeżeń oraz nie twierdził, aby stanowiły one własność jego dzieci.

Postanowieniem z dnia 6 maja 2013 r. Sąd Okręgowy w P. nie uwzględnił wniosku powoda o uchylenie zabezpieczenia majątkowego.

dowód : protokół tymczasowego zajęcia mienia ruchomego (k. 16 akt), wnioski o wydanie postanowienia o zabezpieczeniu majątkowym (k. 17 akt), postanowienie o zabezpieczeniu majątkowym (k. 18 i 49 -50 akt), postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności (k. 19 i 77 akt), zażalenie (k. 20 akt), postanowienie z dnia 7 kwietnia 2014 r. (k. 22-23 i 51-52 akt), postanowienie z dnia 6 maja 2013 r. (k. 53 - 54 akt), pismo Prokuratury Rejonowej w S. z dnia 18 marca 2009 r. (k. 79 -80 akt), pismo Prokuratury Rejonowej w S. z dnia 7 stycznia 2010 r. (k. 84 akt), pismo Prokuratury Rejonowej w S. z dnia 25 marca 2011 r. (k. 85 akt).

Z postanowienia (...) Komendanta Wojewódzkiego Policji w P.

z dnia 15 listopada 2013 r. wynika, że funkcjonariusz Komendy Powiatowej Policji

w S. st. asp. D. K. dopuściła się naruszenia dyscypliny służbowej poprzez sporządzenie w dniu 6 lutego 2009 r. protokołu tymczasowego zajęcia mienia, mimo, że faktyczne zajęcie środków pieniężnych nastąpiło w dniu 28 stycznia 2009 r. Nadto z powyższego postanowienia wynika, że przewinienie funkcjonariusza policji uległo przedawnieniu.

dowód: postanowienie (...) Komendanta Wojewódzkiego Policji w P. (k. 84-85 akt), zeznania powoda (k. 185-186 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów urzędowych i prywatnych, które uznał za w pełni wiarygodne oraz częściowo zeznań powoda. Zgodnie z treścią art. 244 k.p.c. dokumenty urzędowe stanowią dowód tego co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Zgodnie natomiast z treścią art. 245 k.p.c. dokumenty prywatne stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Zgromadzone w sprawie dokumenty nie były kwestionowane przez strony, w tym również fakt sfalszowania przez funkcjonariusza Policji protokołu o tymczasowym zajęciu mienia z dnia 6 lutego 2009 r. Sąd również nie znalazł podstaw, aby kwestionować zgromadzone w sprawie dokumenty z urzędu. Wiarygodność kserokopii dokumentów również nie budziła wątpliwości Sądu. Mimo, że kserokopia nie jest dokumentem, a stanowi jedynie element twierdzenia strony o istnieniu dokumentu o treści odpowiadającej kserokopii, to w niniejszej sprawie żadna ze stron nie podniosła zarzutów kwestionujących istnienie określonych dokumentów prywatnych czy urzędowych.

Sąd częściowo dał wiarę **zeznaniom powoda**, w zakresie w jakim pokrywają się

z wiarygodnym materiałem dowodowym zebrany w sprawie. W szczególności Sąd uznał za wiarygodne zeznania powoda na okoliczność treści postanowienia Komendanta Wojewódzkiego Policji w P. z dnia 15 listopada 2013r., w tym faktu sfalszowania przez funkcjonariusza Policji dokumentu w postaci protokołu tymczasowego zajęcia mienia ruchomego z dnia 6 lutego 2009r., bowiem potwierdziła to treść tego postanowienia. Wiarygodne okazały się także jego zeznania na okoliczność wieku synów powoda, bowiem korespondują z treścią złożonego przez niego oświadczenia o stanie majątkowym. Sąd nie dał z kolei wiary zeznaniom powoda, że zaciągnął on pożyczkę i przekazał synom równowartość zajętej kwoty 4.470 zł, bowiem powód w żaden sposób nie wykazał powyższej okoliczności. Niewiarygodne są także zeznania powoda, że w wyniku zatrzymania kwoty 4.470 zł powód wymagał leczenia psychiatrycznego oraz że cierpi z tego powodu na bezsenność, bowiem powód nie zaferował żadnych dowodów potwierdzających ten fakt, a w szczególności, by ewentualne dolegliwości pozostawały w związku z działaniami

pozwanego. Niewiarygodne są twierdzenia powoda, że jego synowie z uwagi na brak komputerów, które miały zostać zakupione na zatrzymane przez Policję środki pieniężne, osiągnęli w pewnym momencie gorsze wyniki w szkole (wg powoda mieli oni „w pewnym momencie opóźnioną naukę”), co może mieć wpływ na ich przyszłe wykształcenie.

Postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2015 r. Sąd oddalił wniosek dowodowy powoda o przesłuchanie w charakterze świadków D. K., A. K. oraz A. Ł. na okoliczność szkód wyrządzonych powodowi przez funkcjonariuszy policji. Sąd, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, uznał za niecelowe przesłuchiwanie powyższych świadków, bowiem fakt podejmowania przez pozwanego i Prokuraturę Rejonową w S. poszczególnych czynności procesowych, w tym fakt sporządzenia przez funkcjonariusza Policji dokumentu w postaci protokołu tymczasowego zajęcia mienia ruchomego z dnia 6 lutego 2009r. nie był kwestionowany przez pozwanego. Wobec powyższego Sąd oddalił powyższe wnioski dowodowe jako powołane jedynie dla zwłoki i zbędne dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 217 § 3 kpc).

Zauważyć także należy, że postanowieniem z dnia 5 lutego 2015 r. Sąd zobowiązał pełnomocników stron do powołania w terminie 28 dni wszelkich wniosków dowodowych, zarzutów oraz twierdzeń, pod rygorem skutków z art. 207 § 6 kpc z tymże termin ten dla strony pozwanej był liczony od otrzymania pisma powoda. Tym samym dokumenty złożone przez powoda na terminie rozprawy w dniu 30 kwietnia 2015 r. (bez odpisu dla strony przeciwnej) Sąd pominął jako spóźnione.

Pismem z dnia 6 marca 2015 r. powód cofnął wniosek o przesłuchanie w charakterze świadka A. W., K. W. oraz J. C..

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód domagał się od pozwanego zasądzenia kwoty 120.000 zł, w tym: 40.000 zł za straty moralne i zadośćuczynienie, 50.000 zł za utratę dochodów swoich synów i 30.000 zł za utratę wiary w sprawiedliwość. Powód domagał się zasądzenia powyższych kwot za bezprawne w jego ocenie zatrzymanie kwoty 4.470 zł w oparciu o protokół tymczasowego zajęcia mienia ruchomego z dnia 6 lutego 2009 r.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że podstawą prawną żądania zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych jest art. 23 kc i 24 § 1 k.c. w zw.

z art. 448 k.c.

Zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne.

W razie dokonania naruszenia powód może żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Możliwość taką ustawodawca przewidział w art. 448 k.c. Przepis art. 24 k.c. statuuje domniemanie bezprawności działania naruszającego czyjeś dobro osobiste. Domniemanie bezprawności, które ustanowił ustawodawca w art. 24 kc zwalnia jedynie stronę domagającą się ochrony dobra osobistego od wykazania, że działanie naruszające cudze dobro osobiste było bezprawne. Nie zwalnia natomiast takiej osoby od wykazania, że do naruszenia jej dobra osobistego doszło na skutek działania czy też zaniechania sprawy.

Jak wynika z przytoczonych przepisów polskie prawo nie przewiduje zamkniętego katalogu dóbr chronionych prawnie. Tym niemniej, aby dochodzić zadośćuczynienia za ich naruszenie, nie wystarczy samo wskazanie zdarzenia, które spowodowało to naruszenie, ale także powód musi wskazać jakie konkretnie dobra osobiste zostały naruszone.

Przy wyjaśnianiu istoty dóbr osobistych i związanych z nimi praw osobistych dominujący jest pogląd wskazujący, iż przy ocenie czy doszło do naruszenia dóbr osobistych decydujące znaczenie ma nie tyle subiektywne odczucie osoby żądającej ochrony prawnej, ile to jaką reakcję wywołuje w społeczeństwie to naruszenie. Podkreśla się przy tym, że przy ocenie, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, którego ochrony domaga się osoba zgłaszająca żądanie należy brać pod uwagę całokształt okoliczności (tak Komentarz do Kodeksu Cywilnego. Księga pierwsza. Część Ogólna Stanisław Dmowski, Stanisław Rudnicki, uwagi do art. 23 k.c. Wydawnictwo LexisNexis, Warszawa 2007). Tym samym podkreślić należy, że powód, reprezentowany przez fachowego pełnomocnika nie sprecyzował z naruszeniem jakich dóbr osobistych wiąże swoje roszczenie.

Odpowiedzialność pozwanego wynika z art. 417 § 1 k.c., zgodnie z którym za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Odpowiedzialność deliktowa Skarbu Państwa, oparta na art. 417 k.c. powstaje wówczas, gdy spełnione są łącznie jej trzy ustawowe przesłanki, tj. bezprawność działania lub zaniechania sprawcy, szkoda oraz normalny związek przyczynowy między bezprawnym zachowaniem sprawcy a szkodą. Zwrócić także należy uwagę, iż kolejność badania przez sąd powyższych przesłanek nie może być dowolna. W pierwszej kolejności konieczne jest ustalenie działania (zaniechania), z którego, jak twierdzi poszkodowany, wynika szkoda oraz dokonanie oceny jego bezprawności, następnie ustalenie czy wystąpiła szkoda i jakiego rodzaju i dopiero po stwierdzeniu, że obie te przesłanki zachodzą, możliwe jest zbadanie istnienia między nimi normalnego związku przyczynowego.

Wskazać w tym miejscu należy, że rozważając kwestię odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa przewidzianej w art. 417 k.c. należy brać pod uwagę konstytucyjny model tej odpowiedzialności przewidziany w art. 77 Konstytucji, który łączy obowiązek naprawienia szkody jedynie z działaniem obiektywnie niezgodnym z prawem, eliminując znaczenie czynnika subiektywnego w postaci winy sprawcy szkody. Przez szkodę w rozumieniu tego przepisu należy rozumieć także szkodę niemajątkową, a więc również krzywdę, o której mowa w art. 448 k.c., co w konsekwencji prowadzi do wniosku, że jeżeli źródłem odpowiedzialności jest szkoda pozostająca w normalnym związku przyczynowym z wykonywaniem władzy publicznej, to jest ona oparta na przesłance bezprawności. Utrzymanie jako przesłanki tej odpowiedzialności także czynnika subiektywnego w postaci winy naruszałoby konstytucyjnie ukształtowaną zasadę odpowiedzialności państwa za działania w sferze imperium (por. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2011 r. III CZP 25/11).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy w pierwszej kolejności rozważenia wymagało, czy powód posiada legitymację do wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie. Zdaniem pozwanego, powód nie posiadał legitymacji do wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie, bowiem kwota 4.470 zł należała do członków jego rodziny, nie zaś do powoda. Jednakże skoro powód w niniejszej sprawie domaga się zasądzenia zadośćuczynienia w związku z naruszeniem jego dóbr osobistych i utratą nieotrzymanych dochodów wynikłą z gorszej edukacji synów, nie zaś zwrotu tej kwoty, Sąd nie podzielił poglądu pozwanego, że powód nie miał legitymacji do wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie.

Zasadny okazał się natomiast zarzut przedawnienia roszczenia pozwanego. Zgodnie z art. 442¹ 1 kc, roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Zauważyć należy, że podniesione

w niniejszym procesie zarzuty odnośnie nieprawidłowego, w ocenie powoda zatrzymania kwoty 4.470 zł, są tożsame z zarzutami podniesionymi przez powoda w zażaleniu

na postanowienie o zabezpieczeniu majątkowym. Z powyższego wynika zatem, że powód już w dniu 17 lutego 2009 r. miał wiedzę o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia, szczególnie, że jak zeznał na rozprawie w dniu 30 kwietnia 2015r., o protokole tymczasowego zajęcia mienia z dnia 6 lutego 2009 r. wiedział już w chwili wnoszenia zażalenia. Wobec powyższego zarzut przedawnienia roszczenia okazał się zasadny, albowiem pozew w niniejszej

sprawie powód wniósł dopiero 25 sierpnia 2014r. (k. 27 akt), a więc po upływie trzech lat od dnia, w którym dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

Niezależnie jednak od powyższego powództwo podlegało oddaleniu, bowiem powód nie wykazał, aby poprzez zajęcie kwoty 4.470 zł naruszone zostały jego dobra osobiste ani nie wykazał powstałej szkody.

W ocenie Sądu, zachowanie polegające na sporządzeniu przez funkcjonariusza Komendy Powiatowej Policji w S. sfalszowanego protokołu tymczasowego zajęcia mienia ruchomego z 6 lutego 2009r. należy zakwalifikować jako działanie bezprawne pozwanego. Konsekwencją w/w zachowania było wydanie przez Prokuraturę Rejonową w S. postanowienia z 11 lutego 2009r. zatrzymującego kwotę 4.470 zł, co w przypadku braku protokołu z 6 lutego 2009r. nie byłoby możliwe (art. 295 par.4 kpk).

Zauważyć jednak należy, że powód nie wykazał, by doszło do naruszenia jego dóbr osobistych w związku z nieprawidłowym zajęciem kwoty 4.470 zł. Powód nie wykazał jakie jego dobro osobiste zostało przez pozwanego naruszone, na czym to naruszenie miałyby polegać oraz by w związku z nieprawidłowym zatrzymaniem przez pozwanego kwoty 4.470 zł doznał jakiegokolwiek krzywdy. Twierdzenia powoda, że na skutek zachowania pozwanego doznał uszczerbku na zdrowiu są całkowicie gołosłowne i nieoparte jakimikolwiek dowodami. Powód nie wykazał bowiem, by leczył się aktualnie psychiatrycznie bądź cierpiał na bezsenność i aby pozostawało to w związku przyczynowym z zachowaniem pozwanego.

Powód nie wykazał również szkody w postaci utraconych dochodów wynikających z gorszej edukacji synów, którzy za zatrzymaną kwotę 4.470 zł mieli otrzymać komputery. Zgodnie z art. 361 § 2 kpc, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Powód zeznał, że jego synowie uczą się w gimnazjum i nie pracują. Z powyższego względu roszczenie powoda o naprawienie szkody z tytułu niezyskanych przez synów powoda dochodów jest zatem całkowicie niezasadne. Powód nie wykazał również, by w związku z podnoszoną przez niego „gorszą edukacją synów”, to on miałby ponieść jakąkolwiek szkodę, a także nie wskazał poddającego się weryfikacji sposobu jej wyliczenia.

Sąd uznał również za niezasadne żądanie powoda zasądzenia kwoty 30.000 zł z tytułu „utrąty wiary w sprawiedliwość”, albowiem powód nie wskazał z naruszeniem jakiego dobra osobistego wiąże swoje żądanie w tym zakresie (wiara w sprawiedliwość dobrem osobistym nie jest).

Mając zatem powyższe na względzie oraz treść powołanych wyżej przepisów, Sąd uznał żądanie powoda w całości za bezzasadne i orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

Z uwagi na to, że powód był w całości zwolniony od kosztów sądowych, Sąd w punkcie 2 wyroku, obciążył Skarb Państwa kosztami, których powód nie miał obowiązku ponieść (art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych).

Zgodnie z art. 102 kpc w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

W orzecznictwie przyjmuje się, że w odniesieniu do zasady słuszności w art. 102 k.p.c. określone zostały przesłanki, których zaistnienie warunkuje możliwość obciążenia strony przegrywającej jedynie częścią kosztów albo nieobciążania jej w ogóle tymi kosztami. Obejmują one wystąpienie w sprawie wypadków szczególnie uzasadnionych, które powodują, że zasądzenie kosztów na rzecz wygrywającego przeciwnika w całości, a nawet w części, byłoby sprzeczne z powszechnym odczuciem sprawiedliwości oraz zasadami współżycia społecznego. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2013 r.

w sprawie V Cz 132/12 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 18 lipca 2013 r. (...)). Sąd mając na względzie sytuację finansową powoda, fakt nieuzyskiwania przez niego na chwilę obecną jakichkolwiek dochodów, a w szczególności fakt wystąpienia bezprawności w działaniach pozwanego w związku ze sporządzeniem protokołu zatrzymania z 6

lutego 2009r., w oparciu o art. 102 kpc nie obciążył powoda poniesionymi przez pozwanego kosztami zastępstwa procesowego i orzekł jak w punkcie 3 wyroku.

W punkcie 4 wyroku Sąd przyznał pełnomocnikowi powoda z urzędu kwotę 4.528 zł tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (3.600 zł + 23 % VAT oraz 100 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu do Aresztu Śledczego w S.). Kwotę tę Sąd przyznał o oparciu o § 6 pkt 6 oraz § 19 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.).

/-/ SSO Małgorzata Małecka